

РЕШЕНИЕ

№ 4948

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **4834** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.197,ал.2 ДОПК,вр с чл.121 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение№ ПО-27/17.04.2013 година на Директор ТД на НАП.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност,необоснованост и незаконосъобразност на атакуваното решение.Твърди се лицето ,издало решението не притежава правомощия да издава решения и в този смисъл същото е нищожно. Наред с това посоченото лице-И. И. е назначена без конкурс. Посочва се още , че постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено в нарушение на чл.121 от ДОПК, тъй като запорирането на сметките на дружеството е недопустимо, и не са извършени всички изискуеми от закона действия, като постановлението е съставено един месец преди да бъде връчена на дружеството заповедта за възлагане на ревизия и е посочено ,че дружеството не притежава активи, върху които да бъде наложено обезпечението ,защото видно от представения баланс е, че дружеството не притежава активи и не е налице непогасено публично задължение в посочения размер.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма]-гр.С.,редовно и своевременно призован, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Ответникът по жалбата-Директор на ТД на НАП-гр.С.,редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт К.,редовно упълномощена, която

оспорва жалбата като неоснователна и претендира сторените по делото разноски.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 07.03.2013 година, орган по приходите при ТД на НАП, депозирал Искане за предварително обезпечаване на задължения до Дирекция Събиране , в която обосновал необходимостта от налагане на предварителни обезпечителни мерки на [фирма] във връзка си извършването на ревизия , възложена със ЗВР от 04.02.2013 година, като очакваният размер на задължението е в размер на 2674488.30 лева главница.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 3736/13.03.2013 година, Главен публичен изпълнител за обезпечаване на предполагаемо публично вземане в размер на 2674 488.30 лева наложил запор върху налични и постъпващи суми в размер на 2674 488.30 лева по всички банкови сметки, находящи с в Първа инвестиционна банка"АД и забранил разпореждане със запорираното имущество.

Постановлението е връчено лично срещу подпис на Д. Т.- пълномощник на [фирма], за чиято представителна власт по делото се съдържат писмени доказателства. Запорното съобщение е получено в банката на 20.03.2013 година.

Със Заповед № 119/26.03.2013 година на Изпълнителен директор на НАП-[населено място] е наредено държавният служител И. И. Х., заемаща длъжността- Директор на Дирекция" Контрол" в ТД на НАП-С. да изпълнява и длъжността Директор ТД на НАП С., считано от 29.03.2013 година до срока на назначаване титуляр на длъжността , но не повече от 6 месеца.

На 10.04.2013 година , дружеството жалбоподател депозирало жалба до Директор ТД на НАП срещу постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, а последният с Решение № ПО-27/17.04.2013 година оставил жалбата на дружеството без уважение.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.197, ал.2 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверка законосъобразността на решението, съдът следва да извърши преценка издадено ли от компетентен орган и в предписаната от закона форма , спазени ли са процесуално правните и материално- правните изисквания и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган- това и Директор ТД на НАП, на когото изрично разпоредбата на чл.197, ал.1 от ДОПК е предоставила правото да разглежда жалби срещу постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя , че решението и издадено от некомпетентен орган, и най- вече , че лицето И. И. Х. не е назначена въз основа на конкурс по ЗДСЛ. На първо място, от приложената и цитирана по-горе заповед е видно, че лицето И. И. Х. е назначена да изпълнява и длъжността- Директор ТД на НАП, считано от 29.03.2013 година до назначаване титуляр на длъжността, но не за повече от 6 месеца. На второ място,

обстоятелството дали лицето е назначено въз основа на конкурс и как е назначено, изобщо не може да бъде предмет на разглеждане в настоящото производство, защото въпросът за назначаването на един държавен служител не може да бъде разглеждан в производство по обжалване на решение по реда на чл.197 ДОПК. На следващо място, от така цитираната заповед на Изпълнителен директор на НАП- е видно , че на лицето И. И. Х. е предоставено упражняването на правомощията на Директор ТД на НАП и същото към момента на издаването на Решението е действало именно в това си качество и е притежавало материалната и институционалната компетентност, позволяваща му да издава този вид катове- решения

Решението е издадено в писмена форма и съдържа предвидените в чл.197 ДОПК задължителни реквизити ,мотивирано е и са посочени фактическите и правните основания за издаването му.

При издаване на решението, Директор ТД на НАП е спазил процесуално- правните и материално- правните разпоредби.

В разпоредбата на чл.197,ал.3 ДОПК са визирани предпоставките,с които съдът следва да се съобрази при преценка законосъобразността на наложените обезпечителни мерки-наличие или липса на представено от длъжника обезпечение в пари,безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа,наличие,респективно отсъствие на изпълнително основание и спазени ли са изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121,ал.1 и чл.195,ал.5 ДОПК.

В настоящия случай, на първо място, събраните по делото доказателства, сочат, че производството е иницирано с подаване на искане от страна орган по приходите и то в хода на ревизия, възложена със ЗВР на жалбоподателя до Дирекция събиране в изпълнение на визираното в чл.121 от ДОПК. Според тази разпоредба,в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Обстоятелството ,че постановлението е издадено преди да е връчена заповедта за възлагане на ревизия, не води до незаконосъобразност на същото ,защото на първо място, в ДОПК няма изискване постановлението да бъде издадено след връчване на заповедта за възлагане на ревизия на ревизирания данъчен субект. На второ място, при казаното по- горе, при наличие на образувано ревизионно производство, органът по приходите може да депозира писмено искане до публичния изпълнител ,в което да обоснове необходимостта от налагане на предварителни обезпечителни мерки-каквото е процесният случай. На следващо място, ревизионното производство е независимо от производството по налагане на предварителни обезпечителни мерки, има различие както по отношение на органите, така и по отношение на сроковете.

От събраните доказателства е видно, че с Постановлението на главен публичен изпълнител са наложени предварителни обезпечителни мерки-запор върху банковите сметки на дружеството-жалбоподател, находящи е в една търговска банка.Съществено тук,е, че налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител.Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като

всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура, предпоставки, срокове и органи. На второ място, безспорно е установено, че предварителните обезпечителни мерки-Запор върху сметките на длъжника в една търговска банка, е наложено с цел да бъде предотвратено извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице: [фирма] [населено място] и при съществуваща опасност от затруднено събиране на очаквания размер на задължението-2674488.30 лева. Публичният изпълнител, предвид липсата на доказателства относно наличните активи на дружеството е наложил този вид обезпечителни мерки-Запор върху сметки на длъжника в една търговска банка. В този смисъл те са подходящи и съответстват на обезпечителната нужда-предвид невъзможността за прилагане на друг вид обезпечителна мярка. В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател, че дружеството разполага с достатъчни налични активи, които могат да обезпечат бъдещото вземане, тъй като от приложения по делото баланс е видно, че дружеството не разполага с никакви активи, които да обезпечат предполагаемото бъдещо вземане. На следващо място, по делото липсват каквито и да било доказателства, сочещи, че дружеството-длъжник е представило обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа или пък готовност да представи друг вид обезпечение. Не се представиха и доказателства, че липсва изпълнително основание. С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че обезпечителната мярка-запор върху банковите сметки е правилно наложена. Директор ТД на НАП, анализирайки всички доказателства по делото е приел, че обезпечителната нужда не е отпаднала и е потвърдил постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Воден от горното и на основание чл.197 ДОПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] срещу Решение № ПО-27/17.04.2013 година на Директор ТД на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 150 ЛЕВА.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197, ал.4 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

